

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg vil blot bemærke, at jeg tror hele Stambanen er, at den ærede Ordfører har sammenblandet det budgetterede og det regnskabsmæssige, thi der kommer altid en Forstel paa det budgetterede og det regnskabsmæssige. For Resten skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa.

Svar: Maa jeg tillade mig nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører, som fraa raadede Vedtagelsen af mit Mindretalsændringsforslag, særlig med den Motivering, at det frembød forskellige praktiske Vanskeligheder. Han gjorde særlig den Indvending imod min Argumentation — at man ved at neblægge flere Spor paa Stationen kunde frembyde flere Krydsningsmuligheder, altsaa komme lettere igennem — at jeg havde brugt det Udtryk, at man kunde holde med to, tre, fire Tog, om det skulde være, paa de enkelte Stationer. Den ærede Ordfører sagde her til: Hvad spares der saa i Tid? Jeg maa her svare den ærede Ordfører, at han har overset, at jeg tænkte paa den overmaade nærliggende Mulighed, at Godstog, som komme til at følge tæt paa hinanden, naar Nattetimerne ikke skulle tages til Hjælp, og som saa en meget langsom Vej den hele Toglinie igennem, vilde kunne komme til at holde ved Siden af hinanden paa Stationen, saaledes som man nu overalt ser det paa Udlandets stærkt trafikerede Linier. Og i lige Maade kunne Persontog blive „overhalede“, som man teknisk kalder det, af hurtigkørende Persontog. Det kan atter frembyde Muligheden for, at der paa en Station, for at gaa til Yderligheder, kan holde to Tog samtidig med, at langsomt kørende Tog bliver kørt udenom af et Eksprestog. Jeg har ikke sagt for meget, naar jeg har sagt, at to, tre, fire Tog kunde holde, og den ærede Ordfører har misforstaaet Stillingen, naar han tror, at derved sker nogen som helst Sinkelse af Trafikken. Den ærede Ordfører har ogsaa indvendt mod den Tante, jeg har fremsat, at man ved Dobbeltspor jo opnaar virkelig at fremme Trafikken, og at jeg ikke har villet føre Sagen ud i dens virkelige yderste Konsekvenser ved at forlange Dobbeltspor paa hele Strækningen, altsaa lige til Korsør. Jeg maa dog erindre om, at hvis man skal føre Sagen ud i sine Konsekvenser, saa medfører det ogsaa Dobbeltspor gennem Sjn, og jeg kan yderligere henvise til, hvis jeg ikke skulde tage meget fejl, at min Tale i 1891 om denne Sag indbefattede Forslag til Dobbeltspor ogsaa gennem Sjn. Jeg tror at kunne dokumentere, at jeg tidlig har haft Ojet aabent for, at denne Sag er saa god,

som den virkelig er, og naar jeg nu er kommen til det Resultat, at man kan nøjes med noget mindre, saa er det ikke blot og bart en Tilbøjelighed til at skifte Mening, som ærede Medlemmer kunde tro, paa Dril af den ærede Indenrigsminister. Nej, slet ikke. Jeg vedsender mig den Opfattelse, at den, der ikke tør vedgaa, at han har skiftet Mening, siger med det samme, at han intet har lært, og jeg har i denne Sag lært adskilligt i Tidens Løb siden 1891. For det første har jeg, som det fremgaar af min Mindretalsbetænkning ved denne Sæjlighed, gjort en Erfaring gennem Meddelelser fra en meget kompetent Side. Jeg har brugt det Udtryk, at jeg „paa ydre Foranledning“ er gaaet til disse Overvejelser, og det kommer simpelthen af, at jeg af Jærnbaneembedsmænd, som i dette Tilfælde allernærmest kunne bedømme dette Forhold, er bleven gjort opmærksom paa, at der endnu ikke er Nødvendighed for at saa Dobbeltspor fra Roskilde til Korsør, men at der er vundet det nødvendige ved at saa Dobbeltspor til Ringsted. Det er altsaa den Værdi, jeg har gjort, og som kan bringe mig til at skifte Mening. — Men dernæst var i 1891 Kalundborgrouten ikke daglig. Jeg skulde i alt Fald tage meget fejl, om den Gang var daglig; var den det, var den i alle Tilfælde slet ikke indarbejdet, saa at man havde faaet praktisk Syn for Sagen, at denne Route vilde meget let og uden store Pengemidler kunne bestride Nordjyllands Trafik paa en væsentlig heldig Maade. Det er ogsaa en Værdi, man har gjort siden 1891, og som kan bringe mig til at have en anden Mening, saa jeg tror, at den højtærede Minister har nogen Uret i at ironisere over den Stikne Mening under den Form, han gør det.

Naar den højtærede Minister bemærkede til mig, at jeg paa den Stitse til en Togkrydsningsplan, som jeg havde anført i Betænkningen, havde udeladt Hensynet til de rene Godstog, fordi jeg ikke kendte dem, efter som de ikke staa paa den officielle Køreplan, saa tager den ærede Minister fejl. Det eneste ordinære Godstog, som virkelig gaar, findes indlagt paa Planen, og de fakultative Tog, der altsaa gaa lejlighedsvis, ere ganske vist ikke medtagne, men det er der jo ikke heller nogen Anledning til, thi i enhver Køreplan vil der kunne indlægges fakultative Tog. — Og naar jeg har holdt mig til Vinterkøreplanen og ikke til Sommerkøreplanen, saa er det saamænd kun af Fredsommelighedshensyn over for den ærede Minister; thi naar jeg skulde ind paa at kritisere Sommerkøreplanen, saaledes som den blev praktiseret sidste Sommer, hvor man